

Мотиви към Решение по НЧД № 125/23 г. по описа на СГС, НО, 9 състав

Производството е по реда на чл. 12 от Закона за признаване, изпълнение и изпращане на съдебни актове за налагане на наказание „лишаване от свобода“ или на мерки, включващи „лишаване от свобода“ (ЗПИИСАННЛСМВЛС).

Същото е образувано във връзка с изпратено от страна на съдебните органи на Република Румъния Удостоверение по чл. 3 от специалния закон относно решаване на въпросите, свързани с приемането и изпълнението на Присъда на Окръжен Съд Яш, постановена на 16.05.2018 г. и влязла в сила на 07.06.2018 г. с № 489 от 16.05.2018 г., с която българският гражданин А. В.И., ЕГН ***** е осъден на общо наказание лишаване от свобода за срок от 7 /седем/ години, което е било увеличено по правилата на чл. 39 от НК на РРумъния с 10 /десет/ години, като общото и увеличено наказание „лишаване от свобода“ е в размер на 17 /седемнадесет/ години.

В съдебно заседание **представителят на СГП** изразява становище, че следва да се приеме за изпълнение постановената от чуждестранния съд присъда, с която на българския гражданин А. В.И. е наложено наказание 17 г. „лишаване от свобода“, тъй като е налице валидно Удостоверение, което съдържа изискуемите от закона реквизити и е придружено със съдебен акт. Налице са според прокурора и условията на чл. 8, ал. 2, т. 1 от специалния закон, тъй като не се изисква двойна наказуемост за деянията, извършени от осъдения, които попадат в обхвата на чл. 8, ал. 1, т. 11 от специалния закон. Сочи, че в Удостоверението е посочено, че осъденият лично е участвал в съдебното заседание, по време на което е постановено осъдителното решение. Извършените от осъдения престъпления, съответстват на престъпленията по чл. 249, ал. 3 от НК, за което се предвижда наказание от 1 г. до 8 г. „лишаване от свобода“ и престъплението по чл. 319б, ал. 3 вр. ал. 1 от НК, за което се предвижда наказание от 1 г. до 3 г. „лишаване от свобода“, като с оглед на това е необходимо определеното на осъдения наказание 17 г. „лишаване от свобода“ да бъде редуцирано на 8 г. „лишаване от свобода“. Поради изложеното и доколкото не са налице основанията за отлагане на изпълнението, а лицето е български гражданин, който е заявил желанието си да доизтърпи наказанието си на територията на Република България и по делото не се съдържат данни А. И. да е осъден за същото престъпление на територията на Република България, то следва да бъде допуснат трансфер на присъдата на румънския съд.

Защитникът на осъденото лице, в съдебно заседание, заявява, че се солидализира със становището на представителя на държавното обвинение и отправя искане съдът да приспособи наказанието наложено от съда в РРумъния като го редуцира до максималният срок на наказанието за престъплението по българското законодателство. Счита, че не са налице основанията за увеличаване на наложеното му наказание.

Съдът намери, че с оглед данните по делото и в частност изразеното от осъдения български гражданин И. желание с нарочна молба да бъде трансфериран на територията на Република България, е налице спазена процедура по признаване на изпълнението на присъдата на територията на Република България.

На следващо място, видно от докладваната справка за постоянен и настоящ адрес на осъдения български гражданин, Софийският градски съд е компетентния такъв по смисъла на чл. 7, ал.1 от Закона.

Съобразявайки обстоятелствата, посочени в Удостоверението по чл. 3 от Закона, както и извършения превод на присъдата на Окръжния съд Яш на български език съдът констатира, че деянията за които българският гражданин е осъден на територията на РРумъния се явяват и престъпления по българския НК, в частност такива по чл. 249, ал. 3, вр. чл. 20, ал. 2 НК и чл. 246, ал. 3, вр. чл. 20, ал. 2 от НК на Република България, като следва да бъде посочено, че в случая условието за наличие на двойна наказуемост не е необходимо, тъй като е налице хипотезата на чл. 8, ал.2, т. 11 от Специалния закон, а

именно „компютърни престъпления и престъпления, свързани с компютри“, каквото отразяване изрично е направено и в представеното по делото удостоверение.

От обстоятелствената част на съдебния акт и удостоверението се установява, че българският гражданин И. сам, в съучастие с подс. П. и заедно с други лица е извършил множество престъпления по чл. 249, ал. 3, вр. чл. 20, ал. 2 НК и чл. 246, ал. 3, вр. чл. 20, ал. 2 от НК на Република България в периода от 14.02.2015 г. до 25.04.2015 г. Това е така, т. к. от мотивната част на приетата за изпълнение присъда и описаните обстоятелства, при които са осъществени престъпните деяния се установява, че в периода от 14.02.2015 г. до 25.04.2015 г. И. многократно е инсталирал на банкомати оборудване за получаване на данни, записани върху магнитни ленти на автентични банкови карти, използвани в банкомати и за запис на ПИН кодове, свързани с тях; придобивал е чрез измама (скиминг операции) данни, които по-късно обработил и предал на неустановени лица, използвани в последствие за неоторизирано теглене на пари в брой с фалшиви карти; получавал е, обработвал и предавал на неустановени лица данни за идентификация в банковите компютърни системи на банковите карти, имащи титуляри клиенти на банката, получени чрез скимиране, които са били използвани за извършване на неразрешени тегления на пари след въвеждането им в банковите компютърни системи.

Горните факти мотивират съда да приеме, че дадената от съдебните органи на РРумъния квалификация на престъпленията по чл. 365, ал. 2 от НК; чл. 360, ал. 1, 2 и 3, вр. чл. 35, ал. 1 НК; чл. 360, ал. 1, 2 и 3, вр. чл. 35, ал. 1 НК; чл. 250, ал. 1, вр. чл. 35, ал. 1 НК; чл. 250, ал. 1, вр. чл. 35, ал. 1 НК; чл. 360, ал. 1, 2 и 3 НК; чл. 250, ал. 1 от НК; чл. 311, ал. 1 и 2 НК; чл. 250, ал. 3 НК и чл. 365, ал. 1, б. „b“ от НК на Република Румъния съответстват на съставите на престъпленията по чл. 249, ал. 3, вр. чл. 20, ал. 2 НК и чл. 246, ал. 3, вр. чл. 20, ал. 2 от НК на РБългария. За всяко от множеството престъпления, за които е признат за виновен, на И. е определено отделно наказание лишаване от свобода, след което е наложено общо най-тежко такова в размер на 7 /седем/ години лишаване от свобода. Предвидените за тези престъпления наказания според българския наказателен закон са съответно от 1 до 8 години „лишаване от свобода“ и до шест години „лишаване от свобода“, поради което и не се налага редуцирането на определеното общо наказание по реда на специалния закон.

Общото наказание в размер на 7 /седем/ години лишаване от свобода е било увеличено от румънски съд по правилата на чл. 39 от НК на РРумъния с 10 /десет/ години, като общото и увеличено наказание лишаване от свобода е изчислено на 17 /седемнадесет/ години. В този смисъл така увеличеното от съда в Яш общо наказание на И. (на 17 години лишаване от свобода), надвишава максималния размер на наказанието, определено при извършени множество престъпления, за които И. е бил осъден, по правилата чл. 23-25 НК, включително след увеличаване на общото наказание по правилата на чл. 24 от НК на РБългария. Тъй като това е било сторено от съда в издалата удостоверение държава, българският съд следва да приспособи именно това наказание до предвидения в българския наказателен закон максимален срок. Ето защо увеличеното общо наказание от съда в РРумъния подлежи на редуциране по реда на чл. 13, ал. 1 от специалния закон, като така определеното общо наказание от 7 години лишаване от свобода следва да бъде увеличено по правилата на чл. 24 НК с 1/2, а именно с 3 години и 6 месеца.

При това положение следва общото и увеличено наказание да бъде намалено от седемнадесет години лишаване от свобода на десет години и шест месеца лишаване от свобода. Именно след това приспособяване на общото и увеличено наказание присъдата на Окръжен Съд Яш, постановена на 16.05.2018 г. и влязла в сила на 07.06.2018 г. с № 489 от 16.05.2018г., следва да бъде приета за изпълнение, доколкото нашето право не предвижда възможност общото наказание да бъде увеличено с повече от една втора от неговия размер, каквато възможност очевидно предоставя чл. 39 от НК на РРумъния.

Не са налице основанията за отлагане на признаването на съдебния акт по чл. 14 от

закона, нито основанията за отказ, визирани в чл. 15 от специалния закон, като съдът констатира, че с оглед размера на общото и увеличено наказание, следва да бъде определен първоначален „строг“ режим за изтърпяването му на основание чл. 57, ал.1, т.2, б. „а“ от ЗИНЗС.

На основание чл. 12, ал. 9 от ЗПИИСАННЛСМВЛС следва да бъде приспаднато от така приетото за изпълнение наказание „лишаване от свобода“ на осъдения И. времето, през което същият е бил задържан по воденото срещу него в Република Румъния наказателно производство и времето през което същият е изтърпявал наказанието „лишаване от свобода“ в пенициарни заведения на територията на Република Румъния.

Въз основа на изложеното и като прие, че са налице условията за признаване на удостоверението и на основание чл. 16, ал. 7, т. 1 от Закона за признаване, изпълнение и изпращане на решения за конфискация или отнемане и решения за налагане на финансови санкции, Софийски градски съд постанови решението си.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: